

**Άγῶνες Πανελλήνιοι, κι' ό Τόφαλος ό γέρον
νικά' στην άρση των βαρών βαρύτερων αίων.**

κι' αν τίποτα είν' η
για' μας ή Κορωνάτη,
άλλά κι' ή σωπή
πάντα σημαίνει κάτι.

**Επιστολή Δευτέρα
πολύ σπουδαιότερα.**

Καλέ μου Περικλέτο, καθώς δεβαίως είδες
μας' στην έφημερίδα,
έφυγε και τών Άγγλων ή φίλη Βασιίς,
κι' έμετρίσθη κάπως ό κόσμος ό πολύς,
τό τόσο φαγοπότι,
κι' ή κίνησις ή πρώτη.

Μή' ένα συννεφάκι κι' ή θάλασσα γκαροβί...
παίζει τρελλό τό κύμα κάτω' στην άμμουδιά...
οό μήν κι' ό Κωνοτανείνος θά πάη στην Φραγκούρητη
νά πάρη την Σοφία μαζί με τά παιδιά,
κι' ίσως, τόν άλλο μήνα
νά φθάση στην' Αθήνα.

Κι' ό Βασίλης θά φύγη,
μά και πολλοί τών πρώτων,
γιατι τών καθεστώτων
ή δράσις καταπίγει.

Κι' αν φύγη κι' ό Κορνήσιος,
δνιος άριστοκράτης,
ή μόνος ή μαζί.

Τότε θά μείνου μόνο,
δρέ Περικλή Βαρόνο, ως είν'
καί μπουρζαζί.

Σήμερα τ' Αη-Γεώργη γιορτή πολύ μεγάλη,
κι' ή Κέρκυρα σάν νόση
μέλει με τόσο κάλλη
τόν Κόντε τόν έρση.

Σήμερα τ' Αη-Γεώργη... σούτε με τά βρολά
και σκούζετε σπολλάτη
πρώτα' στον Βασιίλη,
κι' έπειτα' στον Κορνήτι.

Κι' έγώ την κεφαλήν μου μ' ελλάδιαν προσκλίνω
δς όμηνηθ, φωνάζω, δι' έπαχρόδου λύρας
Γεώργιος ό πρώτος, παντάναξ τών Ελλήνων,
κι' ό δεύτερος ό Τζώρτζης, παντάναξ της Κερκύρας.

**Στόν Βασιίλη παντάνα
με τόσο νοστιμάδα.**

Τόν Βασιίλη χειροκροτώ
και την γιορτή του χαίρομαι
με τράκες, με κανόνια...
νά ζήση χλιμα χρόνια.

Στόν Αθηνών τ' Ανάκτορα τραβό με καρδιοκτύπι,
και βαρβαριότερα κι' άδικο
μού λένε πως δεν είν' εκεί...
πάω και' στη Δεκλεία, μα κι' από τούτη λείπει.

Ήγχε μου λέν' στὸ Μὲν Ρετό,
κι ἤλθα σπολλάτη νὰ τοῦ πῶ
γὰ τὴν μεγάλη σχόλη.

Και μοὶ λυγόνε τὴν καρδιά
τῶν μαγευρῶν ἡ μουωδῆ
καὶ μῶσχον περιβάλλει.

Εὐχομαὶ δίχως νὰ ποῦν
ἀνθρώπων νὰ θέλῃ,
καὶ κάθε πικρα νὰ γενῆ
ζάχαρι, κάντιο, μέλι.

Εὐχομαὶ τῆς Κορώνας
ταυγά μὲς' στοὺς Στρατιῶνας
τὸ Πάσχα νὰ τσουκρήνῃ.

Καὶ θραύουσα καμπόσα
στ' Ἀνάτορα σικρῶσα
κι εὐδαίμων νὰ γυρῆ.

Πάντα καλά γὰ μᾶς θά' πῃ
οἱ ξένους τοιλεπήδες,
καὶ στὴν Ρωμῶν τὴν προκοπὴ
εἶχε πολλαῖς ἐλπίδες.

Ἐλπίζει καὶ στὴν κρῆσ μας,
ἐλπίζει καὶ στὴν δρᾶσ μας,
στὴν διομηχανία μας,
μὰ καὶ στὰ Τελωνεῖα μας,
μὰ καὶ στὰ καφνεῖα μας,
καὶ στὴν λογομανία μας.

Ἄλλα καλά τὰ βλέπει κι ἄλλα καλά τὰ κρίνει
κι ἔτσι μᾶς ἐνθαρρύνει,
καὶ πέρνουν ὄλοι θάρρος
ἀκόμη πρὸ πολὺ,
κι ὅ τῶν ἐλπίδων φάρος
λαμπρὸς φωτοβαλεῖ.

Ἄλλα καλά τὰ βλέπει κι ἄλλα καλά τὰ κρίνει
κι ἔτσι μᾶς ἐνθαρρύνει.

Ὅμως ἐγὼ, τὸ βῆρος τῆς εὐκλειῆς ἀρούρης
κι ὁ κατηφῆς μουρούρης,
μονάχος μου καὶ τώρα σπουδάζω κατὰ πάντα,
μὰ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω
πῶς κι ἀπὸ ποῦ καὶ γιάντα
ὁ ἕμᾶς ἐλπίζει τόσο.

Αὐτὸς ὁ ἕμᾶς ἐλπίζει,
κι ἔμεις ὁ Αὐτὸν ἐλπίζομε,
κι Ἄνθρώπων σαλπίζομε,
κι Ἄνθρώπων διαπίζομε.

Τι χαρὰ μας τι χαρὰ,
εἶα θέλλουν ἀνθρώπ,
καὶ μαστῶνε καθ' ἑλπίς
περὶ νείας προκοπῆς.

Τὸ φιλότιμό μας θῆγει,
καὶ μ' ἐλπίδας ἀμοιβαίας
μέλλον ἀσφαλῆς ἀνοίγει
ἀνθρώπων τρεβασίας.

Βασιλεῦ μου, καὶ τοῦ χρόνου... πῶς δέλωσε τὸ σκότη...
χαῖρε χαῖρ' ἐλπιδολήτη χαῖρε χαῖρ' ἐλπιδοδότη.

Καντάδα γλυκυτάτη στὸν Τζῶρτζη τὸν Κεορτζάτη.

Τὸν Βασιλεῦ παραιτήσα,
κι αὐτοσυγμει, κολλήγα,
στὸν Θεοτόκῃ πῆγα,
κι ἔτσι τὸν ἐχαίρειτσα.

Δίξου κι ἔμένα, Κόντε μου, σιμά σου,
νὰ χαίρσαι κι ἔφετος τ' ὄνομά σου.
Σὲ χαίρειτομε χαίροντες καὶ πάλι,
δέξου χαίρειτομὸς κι ἀπὸ τὸν Ράλλη.

Μετὰ φανὸν ζητοῦμεν καὶ λαμπάδων
νὰ γίνῃε προσφιλῶν παραμυθία,
ἔσ' εἶσαι τὸ μαντεῖον τῶν Δουκάδων,
ἔσ' εἶσαι τῆς Κερκύρας ἡ Πυθία.

Κι ἔξ' Ἀθῶνων προσέρχονται ποικίλοι,
κᾶν ἀγνωστοὶ, κᾶν γνῶστοι καὶ φίλοι,
καὶ χάσκοντες στὸ σῶμα σὲ κутτοῦν
καὶ γὰ παρὸν καὶ μέλλον σ' ἔρωτοῦν.

Βίτσιται κάθε τόσο καὶ τόσο σὺρε κι ἔλα,
κι ὅι σικρῶσει χρηρομὸ σου γανόνουσε τσερέλα,
καὶ πάλι φασαρία καὶ σούσουρο μεγάλο,
καὶ λέν πῶς εἶπες τοῦτο, καὶ λέν πῶς εἶπες τᾶλλο,
καὶ κρίνουν τοὺς χρηρομοὺς σου καὶ δὲς τοῦ παραλαπίτες,
μὰ σὸ μᾶς βεβαιώνεις πῶς τίποτα δὲν εἶπες.

Χρηρομὸ παρεγγυῶμενοι κι ἀπὸ ὠσιτὸ κεφάλι
κι ἔτσι κι ἄλλοις κρινόμενοι κι ἀπὸ τὸν χρουσομέλλη.
Κι ἂν πότε μ' ἱμπεράτορας, πότε μ' ἱμπερατρίτσιαις
κᾶνγες παρῆς, Τζῶρτζη μου, καὶ τρέχεις στῆς Γαρτίτσιαις,
ἐν τούτοις ὁμοῦ φαίνονται πῶς εἶσαι λυπημένος
κι ἀπογοητωμένος.

Δὲν εἶχες δόλου κέρη, καὶ λέν καμπόσα λάλοι
πῶς σιπέτσιαι γὰ πάντα ν' ἀποχωρήσης πάλι,
πῶς ἔρημα καὶ μόνα ὁ ἀφήσης τὰ κοπάδια,
ὅπου τοὺς ἤλθαι τόσα κακὰ κι ἀναποδῶμις,
καὶ τοῦ λοιποῦ μὲ ζῆλον ὁ ἀπαρῆπθῆς στὰ λάδρα,
κι ἔς καθαρῶν ἄλλοι τοῦ κράτους τῆς λαδίας.

Ἐλα καὶ μὴ μᾶς σκάνγες,
Τζῶρτζη χαίρειτομῆνε...
σὸ μῶνος νῶτα μπένε
Ἄνθρώπων θὰ κᾶνγες.

Κι ἂν καὶ μὲ σὲν Ἄνθρώποις δὲν γίνῃ στὴν πατρίδα,
κι ἂν εἶναι σὲν καὶ σῆμα καθε κοινὸ Ταμετο τῆς,
τότε κι ἐγὼ στὴν Κέρκυρα ὁ ἀπλώσω τὴν ἀριδα
ζητῶντας τὴν Ἀνάρθσαι μὲ στὸ φρενοκομο τῆς.

Τέτοιαι κι ἔκᾶντοι τοῦκᾶν ἔφρανα μὲ κρίνα,
καὶ μ' ἐν ἀεροπλάνο γυρῶ στὴν Ἀθήνα.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Βιβλιοπωλεῖα Πάσχα καὶ Τυπογραφεῖα πρώτης
καὶ στὰς Πάτρας κι ἐδῶ πέρα, στὴν ἔδδν τοῦ Πραξιτέλη,
ποῦ μπορεῖ νὰ βρῇ καθένας τῶν γραμμάτων θασοῦτης
σιονθῆποτε βιβλίον παλαιὸν ἢ νέον θέλει.